

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom dňa 10. septembra 2008 v Bratislave, v trestnej veci proti obžalovanému **O. M. a spol.**, pre trestný čin skrátenia dane spolupáchateľstvom podľa § 9 ods.2 k § 148 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 a iné, o odvolaní obžalovaných O. M., Ing. P. K., G. B. a Ing. L. K. proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 7. novembra 2006 sp. zn. 1 T 31/2001 rozhodol

t a k t o :

Podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006, napadnutý rozsudok sa v celom rozsahu **z r u š u j e**.

Podľa § 259 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, trestná vec sa vracia Krajskému súdu v Nitre, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Nitre bol obžalovaný O. M. uznaný za vinného zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., účinného do 1. januára 2006 a obžalovaní Ing. P. K., G. B. a Ing. L. K. zo spáchania trestného činu porušovania predpisov o obehu tovaru v styku s cudzinou spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 124 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a trestného činu skrátenia dane spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 148 ods. 1, ods. 5 Tr. zák., účinného do 1. januára 2006, na tom skutkovom základe, že

obžalovaní Ing. P. K., G. B. a Ing. L. K., ako jediní konatelia spoločnosti S., s.r.o., sa samotným oprávnením konať v mene spoločnosti a jediní členovia predstavenstva spoločnosti L., a.s., so samostatným oprávnením konať v mene spoločnosti, obe so sídlom v L., Ulica K. B. č. X., potom čo vykonali 33 dovozov bavlny a bavlnenej tkaniny od zahraničných dodávateľov na územie Slovenskej republiky za obdobie od 25. septembra

1996 do 29. septembra 1997 pre firmu S., s.r.o., o celkovej hmotnosti dovezeného tovaru 727 805 kg a po vykonaní 44 dovozov bavlny a bavlnenej tkaniny od zahraničných dodávateľov pre firmu L., a.s., za obdobie od 15. júla 1996 až do 30. decembra 1998 o celkovej hmotnosti dovezeného tovaru 1 982 010 kg, uskladnili dovezený tovar vo verejnom colnom sklade firmy L., a.s., zriadený na základe povolenia Colného úradu Š., sp. Sf 60102. zo dňa 22. júla 1996, a tento tovar postupne v rozpore s colným zákonom odňali spod colného dohľadu tak, že tento bez colného prejednávania rozpredali dodávateľom na území Slovenskej republiky, a na takto už odpredaný tovar vydali vlastným zamestnancom koncom mesiaca august 1999 pokyn k príprave podkladov pre vypracovanie jednotlivých colných deklarácií

za firmu S., s.r.o.:

0596107900558	0596017900559	0596106901142
0596107900583		
0596105900995	0596106901148	0596103900761
0596103900762		
0596106901146	0596106901147	0596105901000
0596103900758		
0596103900787	0596103900786	0596103900784
0596103900783		
0596106901136	0596103900780	0596103900779
0596103900782		
0596103900781	0596105900999	0596106901144
0596106901141		
0596106901145	0596106901140	0596106901143
0596103900788		
0596105901006	0596106901139	0596106901137
0596103900789		
0596103900790		

za firmu L., a.s,

0596107900547	0596107900549	0596107900565
0596107900550		

0596107900572 0596107900557	0596107900573	0596107900567
0596107900571 0596107900577	0596107900556	0596107900580
0596107900579 0596107900578	0596107900569	0596107900551
0596107900587 0596107900585	0596107900589	0596107900593
0596107900586 0596107900570	0596105901049	0596107900584
0596107900539 0596107900541	0596107900540	0596107900538
0596107900542 0596107900548	0596107900568	0596107900545
0596107900553 0596107900546	0596107900555	0596107900554
0596107900562 0596107900552	0596107900566	0596107900563
0596107900560 0596107900575	0596107900561	0596107900574

s týmito skutočnosťami oboznámili obžalovaní Ing. P. K. a G. B. obžalovaného O. M. vedúceho Colnej pobočky L., Colného úradu Š., ktorý následne dňa 30. augusta 1999 vydal v rozpore s colným zákonom č. 180/1996 Z.z. v znení zákona č. 200/1998 Z.z. príkaz svojim podriadeným na Colnej pobočke L., aby horevymenované jednotkové colné deklarácie spracovali, čo aj títo zamestnanci uskutočnili a takto konal obžalovaný O. M., hoci si musel byť vedomý toho, že zástupcovia firiem S., s.r.o., a L., a.s., konajú v rozpore s povinnosťami colných deklarantov a týmto konaním došlo za firmu S., s.r.o., k vzniku colného dlhu v sume 10 136 012 Sk a za firmu L., a.s., k vzniku colného dlhu v sume 18 578 320 Sk, čím v oboch prípadoch došlo K. skráteniu príjmu do štátneho rozpočtu Slovenskej republiky v celkovej sume 28 714 332 Sk.

Krajský súd za to obžalovanému O. M. uložil podľa § 158 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu

v trvaní dvoch rokov (§ 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006). Súčasne mu bol uložený podľa § 49 ods. 1, § 50 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 aj trest zákazu činnosti vykonávať riadiacu funkciu v štátnej a verejnej službe v trvaní troch rokov.

Obžalovaným Ing. P. K., G. B. a Ing. L. K. uložil krajský súd podľa § 148 ods. 5 Tr. zák., účinného do 1. januára 2006, s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody obžalovaným Ing. P. K. a G. B. vo výmere šesť rokov a obžalovanému Ing. L. K. vo výmere päť rokov, so zaradením pre jeho výkon u všetkých obžalovaných podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. do I. nápravno-výchovnej skupiny.

Súčasne každému jednému z obžalovaných bol uložený aj trest zákazu činnosti vykonávať funkciu štatutárneho zástupcu spoločnosti podnikajúcej podľa Obchodného zákonníka v trvaní troch rokov.

V zákonnej lehote určenej v ustanovení § 248 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, podali proti tomuto rozsudku odvolanie všetci traja obžalovaní, a to prostredníctvom svojich obhajcov.

Obžalovaný O. M. v odvolaní podanom prostredníctvom obhajkyne uviedol, že zo spáchania žalovaného trestného činu sa necíti byť vinným. Z napadnutého rozsudku nie je zrejmé, o aké dôkazy oprel svoje rozhodnutie, pokiaľ ide o preukázanie subjektívnej stránky trestného činu. V danej súvislosti poukázal na to, že svoju pôvodnú výpoveď z prípravného konania zmenil tak, že nemal vedomosť o tom, že v čase prejednávania jednotných colných deklarácií (JCD) sa tovar v colnom sklade nachádzal, pričom rozpor vo výpovediach na hlavnom pojednávaní vysvetlil.

Vyjadril tiež názor, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že obžalovaný dal príkaz podriadeným colníkom na spracovanie JCD. Svedkovia potvrdili, že jednotné colné deklarácie spracovali na požiadanie obžalovaného, pričom vykonanie fyzickej kontroly v sklade nepovažovali za potrebné. Ak postupovali colníci pri spracovaní písomností v rozpore s právnymi predpismi (napr. použitím nesprávnych pečiatok), konali tak samostatne a na vlastnú zodpovednosť. Obžalovaný M., ako vedúci pobočky colného úradu zabezpečil, aby bola príslušná daň vyrubená. Pretože nebol preukázaný jeho úmysel spôsobiť inému

škodu alebo neoprávnený prospech a nebolo ani preukázané, že sa skutok kladený mu za vinu stal, navrhol, a by odvolací súd obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Obžalovaný Ing. P. K. v odôvodnení svojho odvolania podaného prostredníctvom obhajcu uviedol, že prvostupňový súd dôkazy vyhodnotil jednostranne v jeho neprospech a na základe z neobjektívne zisteného skutkového stavu, ho uznal vinným a uložil mu nepriemerane vysoký trest. Spolu so spoluobžalovanými G. B. a Ing. L. K. boli nesprávne obvinení, pretože celé obvinenie sa opieralo najmä o závery znaleckého posudku Ing. B.. Dôvodil, že právne pomery týkajúce sa dovozu a predaja bavlny, i režim colného konania v rokoch 1996 - 1998 mu boli známe a má za to, že postup po ukončení činnosti verejného colného skladu nebol v rozpore so zákonom a bol možný. V období augusta 1999 očakávali platbu od ich dlžníkov, predovšetkým spoločnosti T. Q. očakávali platbu 12 miliónov pre firmu S. spol. s r.o., L.. Poukázal tiež na skutočnosť, že za firmu L. a.s., bola realizovaná colná zábezpeka v hodnote 10 miliónov Sk. Pri jednaní s vedúcim colnej pobočky O. M. tohto neinformovali, že tovar bol z colného skladu v postupne v rokoch 1996-1998 vyskladnený.

Odvolateľ v ďalšej časti odôvodnenia odvolania sa obširne zaoberal otázkou možnosti úhrady colného dlhu a v tomto smere jednal s riaditeľom Colného úradu v Š., M. H., ako aj s právnikom colného úradu, JUDr. L., na ktorých svedecké výpovede v podrobnostiach poukázal. K rokovaniu o možných spôsoboch úhrady colného dlhu podrobne poukázal aj na výpoveď pracovníka Colného úradu v Š. svedka Ing. F. P.

Podrobne poukázal na výpovede znalcov Ing. L. B. a Ing. M. R. Š.. Krajský súd si osvojil závery znalkyne a to napriek tomu, že nemala k dispozícii všetky potrebné účtovné doklady.

Dôvodil, že prvostupňový súd sa s uvedenými svedeckými výpoveďami dostatočne nezaoberal, a pri rozhodovaní nepostupoval dôsledne v intenciách § 2 ods. 5, ods. 6 Tr. por. Z vykonaného dokazovania, podľa jeho názoru, je zrejmé, že vyskladnením bavlny nesledoval vyhnúť sa zákonnej povinnosti uhradiť daň z pridanej hodnoty, ktorá v konečnom dôsledku aj uhradená bola na výstupe. Podľa jeho právneho názoru zo strany obžalovaného Ing. P. K. neboli naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu skrátenia dane podľa § 148 ods. 1, ods. 5 Tr. zák., a preto navrhol, aby odvolací súd podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/

Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vrátil vec tomuto súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaní G. B. a Ing. L. K. podaného taktiež prostredníctvom obhajcu v odôvodnení odvolania, vyjadrili názor, že pri jednotlivých vyskladneniach bavlny nevznikol žiaden škodlivý následok, ale naopak štát si ponechal daň z pridanej hodnoty, ktorú by inak bol povinný v rámci nadmerného odpočtu vrátiť, keďže táto daň bola zaplatená na výstupe, teda pri predaji tovaru, a to aj s pripočítanou obchodnou maržou. Obžalovaní ďalej poukázali na skutočnosť, že spoločnosťou L. a.s., bolo zaplatených 10 miliónov Sk použitím bankovej garancie, slúžiacej na zabezpečenie colného dlhu. Poukázali na výpoveď svedkyne Ing. G. – pracovníčky Daňového úradu v L., ktorá potvrdila, že pri daňových kontrolách v spoločnostiach L. a.s., a S., spol. s r.o. neboli zistené žiadne nedostatky a prezentovali názor, že z ich strany nedošlo k konaniu spočívajúcemu v konaní, ktoré je im kladené za vinu.

S poukazom na uvedené okolnosti obžalovaní G. B. a Ing. L. K. navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a ich spod obžaloby v celom rozsahu oslobodil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, na podklade podaných odvolaní obžalovaných O. M., Ing. P. K., G. B. a Ing. L. K. podľa § 254 ods. 1, ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako i konanie ktoré mu predchádzalo, prihliadnuc i na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané a zistil, že napadnutý rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť z dôvodov uvedených v § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. (§ 259 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006).

Ide o nasledovné dôvody:

Vykonaným dokazovaním bolo nepochybné preukázané, že obchodné spoločnosti L., a.s., L. a S., spol. s r. o., L., mali v osobách obžalovaných Ing. P. K., G. B. a Ing. L. K. spoločných štatutárnych zástupcov. Pre konanie v mene oboch spoločností platili rovnaké pravidlá, každý z obžalovaných mohol konať relatívne autonómne. V období rokov 1996 až 1998 vykonali na územie Slovenskej republiky 33 dovozov bavlny a bavlnenej tkaniny pre spoločnosť S., spol. s r.o., a 44 dovozov týchto komodít pre spoločnosť L., a.s. Tieto dodávky

vyplývajú zo skladovej evidencie verejného colného skladu, ktorého prevádzkovateľom bola spoločnosť L. na základe rozhodnutia Colného úradu Š. zo dňa 22. júla 1996.

Obchod s bavlnou bol uskutočňovaný tak, že pri dovoze na územie Slovenskej republiky na vstupe boli povinní zaplatiť daň z pridanej hodnoty vypočítanej v colnom konaní a po tom colnými orgánmi uvoľnený tovar mohli predávať odberateľským subjektom. Postupne sa obe spoločnosti dostali do nepriaznivej finančnej situácie, ktorú sa snažili preklenúť v rozpore s colným zákonom takým spôsobom, že tovar odňali z verejného colného skladu bez vystavenia jednotných colných deklarácií, na základe ktorých mal byť vymeraný colný dlh (DPH resp. clo) a ten mal byť následne zaplatený. V opačnom prípade nebolo možné s tovarom voľne nakladať.

Na príkaz obžalovaných bol tovar odňatý spod colného dohľadu, teda bol vyskladnený a uvoľnený do režimu voľného obehu bez colného prejednaní, t.j. bez zaplata danie z pridanej hodnoty a vo vzťahu k bavlnenej tkanine aj bez zaplata cla. (Výška cla dovážanej bavlny v rokoch dovozu 1997-1999 podľa vtedy platných nariadení vlády, ktorými sa vydával colný sadzobník, bola nulová. Pri dovoze bavlnenej tkaniny DENIM bola určená colným sadzobníkom pre rok 1997 v sadzbe 11,3 % - sadz. zar. 52094200).

Následne obžalovaný Ing. P. K. prostredníctvom obžalovaného G. B. vydal pokyn na spracovanie podkladov pre vypracovanie jednotných colných deklarácií a následne podali návrh na prepustenie tovaru z režimu uskladňovania v colnom sklade do režimu voľného obehu (táto skutočnosť vyplýva nie len z výpovedí samotných obžalovaných ale aj z výpovedí svedkov Z. T., E. F.). Teda v čase podania colných vyhlásení bol už tovar odňatý spod colného dohľadu a to tým, že bol vyskladnený už v predchádzajúcich obdobiach bez vedomia colných orgánov a bez vymerania dlžnej dane z pridanej hodnoty a cla.

Obhajobnými tvrdeniami všetkých troch obžalovaných je, že daň z pridanej hodnoty zaplatili príslušnému daňovému úradu na výstupe zo zaplata faktúr pre odberateľov, keďže pri predaji si daň účtovali, a túto následne štátu odvádzali. Skutočnosť, že všetok tovar spoločností S. a L. bol odpredávaný aj s daňou z pridanej hodnoty potvrdili aj závery vo veci vypracovaného znaleckého posudku Ing. M. Š. PhD. z odboru podnikové hospodárstvo a hodnotenie podnikov. Závery tohto znalca vo všeobecnosti potvrdili závery inej vo veci činnej znalkyne (Ing. B.), a to najmä, že v prípade uvedených obchodných spoločností neboli

konateľmi rešpektované zákonné povinnosti colného dlžníka, vrátane povinností vyplývajúcich zo zákona o dani z pridanej hodnoty i zákona o účtovníctve. Znalecké závery potvrdili, že škoda štátu vznikla časovým posunom nepodávania jednotných colných deklarácií.

Od roku 1996 až do roku 1999 dochádzalo teda s priamym vedomým obžalovaných Ing. P. K., G. B. a Ing. L. K. k vyskladňovaniu tovaru z verejného colného skladu bez colného prejednávania, pričom mali vedomosť o tom, že bez zaplatenia colného dlhu nie je možné si uplatniť nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty. Obžalovaný O. M. mal vedomosť o tom, že tovar bol zo skladu už v minulosti vyskladnený a napriek tomu dal pokyn na hromadné spracovanie jednotných colných deklarácií.

Skutočnosť, že obžalovaní odvedli daň z pridanej hodnoty na výstupe, prípadne, že mohlo dôjsť ku kompenzácii prostredníctvom colnej zábezpeky môže byť nepochybne relevantná z hľadiska hodnotenia materiálnej stránky konania obžalovaných (ako poľahčujúce okolnosti) s opodstatneným dopadom na druh a výmeru uložených trestov. Z hľadiska naplnenia pojmových znakov trestného činu porušovania predpisov o obehu tovaru v styku s cudzinou, resp. trestného činu skrátenia dane, sú ale v danom prípade tieto okolnosti celkom irelevantné. Obžalovaní v čase finančných problémov svojich spoločností takýmto spôsobom úverovali ich chod pričom ich konaním, ako to správne ustálil krajský súd, došlo k porušeniu predpisov o obehu tovaru v styku s cudzinou, i ku skráteniu dane a cla.

Na základe vykonaného dokazovania teda krajský súd dospel k správne, dôkazmi podloženému záveru, že všetci traja obžalovaní - Ing. P. K., G. B. a Ing. L. K. svojim konaním sa dopustili uvedených trestných činov.

Vo vzťahu k obžalovanému O. M. treba zdôrazniť, že výsledkami vykonaného dokazovania bolo preukázané, že ako vedúci pobočky Colného úradu Š. – L., vydal príkaz svojim podriadeným, aby jednotné colné deklarácie pre obžalovaných spracovali. Vo svojej výpovedi z prípravného konania uviedol, že v čase keď sa stretol s obžalovanými Ing. P. K. a G. B. mal vedomosť o tom, že tovar sa vo verejnom colnom sklade už nenachádza. Neskôr pri konfrontácii modifikoval svoju výpoveď, keď tvrdil, že o tejto skutočnosti nevedel. Na hlavnom pojednávaní zmenu svojej výpovede odôvodnil tým, že sa chcel vyhnúť disciplinárnemu stíhaniu.

Obžalovaný nepochybne svojim konaním vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, čím sa dopustil trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006. Obžalovaný O. M. opomenul svoje povinnosti uložené mu ustanoveniami § 86 ods. 1 a § 117 ods. 2 Zák. č. 180/1996 Z.z. (Colný zákon) t.j. vykonávanie inventúry uskladneného tovaru a vykonanie kontroly po prepustení tovaru.

Podľa § 86 ods. 1 vety prvej citovaného zákona následná kontrola po prepustení tovaru sa vykonáva na účel presvedčenia sa o pravdivosti údajov uvedených v colnom vyhlásení v lehote určenej na úschovu dokladov, vykonáva sa podrobnou kontrolou tovaru, ak je tovar možné predložiť, obchodných dokladov a údajov vzťahujúcich sa na dovozné alebo vývozné operácie s tovarom, na ktorý sa vzťahuje toto colné vyhlásenie.

Podľa § 117 ods. 2 písm. d/ tohto zákona colný orgán na účely vykonávania colného dohľadu vykonáva inventúru uskladňovaného tovaru.

Krajský súd konanie obžalovaného kvalifikoval ako trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., účinného do 1. januára 2006 a neplnením uvedených povinností obžalovaného O. M. sa vôbec nezaoberal. Z tohto pohľadu bude musieť prvostupňový súd zvážiť či obžalovaný svojim konaním nenaplnil aj právnu kvalifikáciu uvedeného trestného činu podľa písm. c/ ods. 1 § 158 Tr. zák., účinného do 1. januára 2006.

Krajský súd v Nitre pochybil však predovšetkým v tom, že nesprávne zistil skutkový stav vecí, v rozpore s právnou kvalifikáciou konania obžalovaných Ing. P. K., G. B. a Ing. L. K..

Podľa § 2 ods. 5 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav vecí, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy, nečakajúc na návrh strán. Priznanie obvineného nezbavuje orgány činné v trestnom konaní povinnosti preskúmať všetky okolnosti prípadu.

V danej súvislosti treba poukázať najmä na skutočnosť, že z výsledkov dokazovania vyplýva, že títo obžalovaní spoločným konaním podstatne ohrozili všeobecný záujem tým, že výrazne skrátili clo a spáchali taký čin najmenej s dvomi osobami podľa § 124 ods 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006. Ako to vyplýva už z vyššie uvedeného, obžalovaní prostredníctvom svojich obchodných spoločností importovali do Slovenskej republiky jednak surovú bavlnu určenú na ďalšie spracovanie a jednak bavlnenú tkaninu. Tieto dve komodity podliehali pri dovoze v inkriminovanom čase diferencovanému colnému režimu: na bavlnu sa podľa colného sadzobníka nebolo určené žiadne clo ale len daň z pridanej hodnoty podľa zákona č. 289/ 95 Z.z. o dani z pridanej hodnoty na rozdiel od bavlnenej tkaniny, na ktorú okrem dane z pridanej hodnoty v základnej sadzbe 23% bolo colným sadzobníkom určené aj clo a to v sadzbe 11,3 %.

Ako to vyplýva zo znaleckých záverov, ako aj relevantných listinných dôkazov clo za dovezenú bavlnenú tkaninu činilo v jednom prípade 181 356 Sk (č. JCD 0596106700062 zo dňa 31. januára 1997) a v druhom prípade 139 052 Sk (č. JCD 0596106700257 zo dňa 19. marca 1997), teda spolu činilo samotné clo za tento tovar 320 408 Sk (pričom tento parciálny colný dlh vrátane dane z pridanej hodnoty činil 1 046 259 Sk). Napriek tomu v skutkovej vete napadnutého rozsudku sa uvádza len sumárny colný dlh, bez toho aby bolo clo za bavlnenú tkaninu uvedené explicitne, a teda aby bolo rozlíšené od dane z pridanej hodnoty (ako je to zrejmé z obžaloby krajskej prokuratúry zo dňa 7. septembra 2001, č. 1 Kv 41/2000, krajský súd v naznačenom smere skutkovú vetu obžalobného návrhu v napadnutom rozsudku nesprávne upravil). Takáto úprava skutkovej vety je, podľa názoru odvolacieho súdu v rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania. Prvostupňový súd bude musieť preto tento stav napraviť tak, aby ustálený skutkový stav zodpovedal výsledkom vykonaného dokazovania, ako i právnej kvalifikácii konania obžalovaných.

Najvyšší súd Slovenskej republiky len marginálne poukazuje aj na chyby uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku. Jedná sa o rekapitulácie výpovedí väčšiny vypočutých svedkov: Ing. S., M. F., E. F., O. C., A. B., Ing. M. H., E. D., J. P., L. K. a J. S. (krajský súd vykonal výsluch uvedených svedkov na hlavnom pojednávaní konanom v dňoch 19. až 22. apríla 2004. Neskôr na hlavnom pojednávaní konanom v dňoch 17. až 20. marca 2006 z dôvodu zmeny senátu, bolo hlavné pojednávanie vykonané znovu (podľa § 219 ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006).

U všetkých menovaných svedkov súd len paušálne a opakovane uviedol vety: ..., „Na hlavnom pojednávaní sa nepamätala na predmetný skutok. Stotožnila sa obsahom svojich výpovedí z prípravného konania“... a to aj s gramatickou chybou uvedenia nesprávneho ženského rodu u svedkov mužského pohlavia. V danej súvislosti treba uviesť, že táto chyba nie je síce esenciálnou chybou vecnej povahy, a má skôr formálny charakter. Na druhej strane, ale takáto chyba nepochybne spôsobuje nedostatočnú zrozumiteľnosť a menšiu presvedčivosť napadnutého rozsudku, čo je v rozpore s ustanovením § 125 Tr. por., účinného do 1. januára 2006.

Krajský súd by sa mal napokon zaoberať aj otázkou, či doterajšie trestné konanie nie je neprimerane dlhým a v tejto súvislosti či nebolo porušené právo obžalovaných na pojednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktoré porušenie práva, by bolo negatívnym zásahom do princípov zaručujúcich právo na spravodlivý proces, s následným možným premietnutím neprimeranej dĺžky konania do výšky a druhu ukladaných trestov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto, z vyššie uvedených dôvodov na neverejnom zasadnutí podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006, zrušil napadnutý rozsudok u všetkých štyroch obžalovaných a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, vec vrátil Krajskému súdu v Nitre, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Úlohou prvostupňového súdu teda bude opätovne vo veci vykonať hlavné pojednávanie, odstrániť vytýkané chyby a po ustálení skutkového stavu v súlade s výsledkami dokazovania vo veci meritórne rozhodnúť.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave, 10. septembra 2008

Vypracoval: JUDr. Pavol Farkaš

JUDr. Pavol T o m a n, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Kristína Cíhová